

“Υπάρχουν τόσοι άνθρωποι που δεν ακούνε,

γι

ορ

υ μας”

ή

Κάποτε με ρώτησε η μητέρα μου,

διηγείται κάποιος, ποιο κατά τη γνώμη μου ήταν το πιο σημαντικό μέρος στο σώμα μας.

Στην αρχή νόμισα ότι βρήκα εύκολα την απάντηση και έτρεξα στη μητέρα μου όλο χαρά.

Είχα ανακαλύψει τη μαγεία και την ομορφιά των ήχων και της είπα “νομίζω πως είναι τα αυτιά, με τα οποία ακούμε”.

Εκείνη με διόρθωσε:

“Όχι”, μου είπε, “υπάρχουν τόσοι άνθρωποι που δεν ακούνε, γιατί είναι κουφοί, γύρω μας”.

Συνέχισα να σκέφτομαι την ερώτηση μεγαλώνοντας.

Όταν συνειδητοποίησα πόσο φοβερό δώρο είναι η όραση και τι μεγάλες δυνατότητες έχει, έτρεξα στη μητέρα μου μάλλον σίγουρος αυτή τη φορά, και της

είπα, “μάλλον είναι τα μάτια μας που βλέπουμε, το σημαντικότερο μέρος στο σώμα μας”.

Με κοίταξε με αγάπη η μητέρα μου, χάρηκε που ασχολούμαι με το ερώτημά της και κάνω και μεγάλη πρόοδο, αλλά και πάλι με διόρθωσε: “Όχι, δεν είναι τα μάτια. Χιλιάδες άνθρωποι στον κόσμο μας είναι τυφλοί. Προσπάθησε ακόμα”.
[\(περισσότερα...\)](#)